

Напрям 1
«Трансформація продовольчої безпеки в Україні.
Регіональна економіка і збалансоване природокористування»

вітчизняних товаровиробників, створюючи такі умови праці, які б призвели до безбитковості підприємств, надавати їм пільги по відношенню до закордонних, які транспортують дешевшу продукцію. В такому випадку слід піднімати мито та інші транспортні збори на товари, які в достатній кількості виготовляються вітчизняними виробниками, звичайно, в розумних межах, щоб захистити українські підприємства, та сприяти стимулюванню державних товаровиробників.

У країнах з ринковою економікою ціни є об'єктом постійної уваги і регулювання зі сторони держави. Державний вплив на ціни та тарифи в економічно розвинутих країнах здійснюється переважно неадміністративними ринковими методами. Це - квотування, ліцензування, внутрішньо- та зовнішньоторгівельні обмеження. У кризові періоди - це єдиноючий метод і спосіб стабілізації економічної ситуації, що періодично і регулярно підтверджується, зокрема, вітчизняним досвідом [1]. В Україні потрібно запозичувати досвід розвинутих країн Західної Європи, які постійно проводять політику підтримки цін і доходів товаровиробників відстаючих галузей.

Отже, можна зробити висновки, що питання цінової політики є найважливішим елементом комплексу маркетингу; від ефективності цінової політики прямо залежать результати діяльності підприємства. Проблема ціноутворення займає ключове місце в системі ринкових стосунків. На даний момент в Україні широко розвинена підприємницька діяльність, а з цим пов'язана сильна конкуренція майже у всіх галузях. Тому кожне підприємство для підвищення своєї конкурентоспроможності на ринку повинно вжити заходів для покращення цінової політики. Вдала цінова політика на підприємстві допоможе завоювати лідуєчі позиції на ринку та отримати прибуток.

Список використаних джерел:

1. Аналіз системи державного регулювання ціноутворення в Україні та країнах Європейського союзу / Чукурна О.П. - Наука й економіка. - 2019. - Вип. 3. - С. 227235.
2. Планування на підприємстві/ Горемикін В. А. - М.: Філін, 2018. -328с.

Олександр Чужба
студент факультету агротехнологій та економіки
Стадник Вікторія
к.е.н., доцент кафедри менеджменту та аграрної економіки
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО
ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Функціонування малого бізнесу в умовах кризового стану економіки України є надзвичайно гострою проблемою. У зв'язку з наявністю низки нерозв'язаних проблем, серед яких складна політична ситуація, суперечливе та неоднозначне законодавство, високе податкове навантаження та, як наслідок, значна тінізація економіки, питання

Всеукраїнська науково-практична конференція
«Міжгалузеві наукові дослідження:
можливості та варіанти впровадження»

про те, чи існує можливість для розвитку та ефективного функціонування малого бізнесу в Україні, набуває достатньої актуальності.

Перші спроби теоретичного осмислення підприємництва почалися у XVII ст. Вагомий внесок у дослідження підприємництва зробили відомі західні вчені А. Сміт, Д. Рікардо, А. Маршал. Поміж сучасних вітчизняних досліджень, які займаються питаннями малого бізнесу, необхідно відзначити О. Барановського, Л. Воротіну, Д. Єханурова, Л. Хмелевську, З. Варналія, В. Гейця, В. Полікова, С. Мочерного.

Є дослідження сутності та розгляд перспектив та подолання перешкод розвитку малих підприємств в Україні.

Світовий досвід свідчить, що основною рушійною силою економіки є саме мале підприємництво, оскільки сприяє недопущенню монополізації на ринках послуг та торгівлі, а також відіграє важливу роль у закріпленні ринкових відносин як найбільш масової форми, яка швидко реагує на кон'юнктуру ринку.

Проте, в сучасних умовах господарювання за нестійкої економічної, політичної ситуації, фінансової кризи діяльність малих підприємств гальмується наявністю суттєвих проблем і перешкод у даній сфері, що призводить до уповільненості та диспропорційності їх розвитку.

Мале підприємництво являє собою самостійну, систематичну, ініціативну господарську діяльність малих підприємств та громадян-підприємців (фізичних осіб), яка проводиться на власний ризик з метою отримання прибутку.

Згідно чинного законодавства, малими визнаються ті суб'єкти господарювання, в яких середньооблікова чисельність працюючих за звітний фінансовий рік не перевищує п'ятдесяти осіб, а обсяг валового доходу від реалізації продукції за цей період становить не більше суми, еквівалентної п'ятистам тисячам євро за середньорічним курсом Національного банку України щодо гривні [1]. 50-60% валового продукту, вироблюваного в західних країнах, та приблизно 70% зайнятого населення за кордоном припадає саме на малі підприємства. В Україні цей показник складає лише 10%.

Від розвитку малого бізнесу залежить створення конкурентоспроможного внутрішнього ринку товарів і послуг.

Дослідники сектора малого бізнесу розділяють підприємства у цій сфері на дві головні групи:

- перша група: підприємства, які прямо або опосередковано пов'язані з великим бізнесом, тобто, будучи юридично самостійними одиницями, вони працюють на контрактній основі з великими підприємствами, виконуючи субпідрядні роботи.
- друга група: економічно і юридично самостійні підприємства, які безпосередньо конкурують з великим бізнесом та між собою на ринку.

Малий бізнес відрізняється не тільки розміром форм господарювання. Він, як відзначає Г. Франовська, являє собою самостійний суб'єкт ринкової економіки, соціально-економічний інститут, якому властива, специфіка

Напрямок 1
«Трансформація продовольчої безпеки в Україні.
Регіональна економіка і збалансоване природокористування»

національних традицій і норм поведінки, психологічного укладу індивідумів, які здійснюють підприємницьку діяльність, підвищений ступінь ризику, інноваційності, ініціативності” [1, с. 17]. Критерії виділення малих підприємств встановлюються формально і суб’єктивно, у рамках державної політики не релевантно враховуються його сутнісні особливості. Такі особливості важливі, тому що найчастіше саме через них і виникають малі підприємства, коли перевага саме такої форми господарювання є очевидною.

Переваги малого бізнесу потрібно розглядати: по-перше, з урахуванням сфери діяльності малих підприємств, яка досить широка, охоплює сферу виробництва і сферу послуг; по-друге, оцінюючи недоліки і слабкі місця малих форм господарювання, які породжують об’єктивні обмеження і змушують більш повно використовувати природні переваги

Згідно з Національною програмою сприяння розвитку малих підприємств в Україні, основними чинниками, які перешкоджають розвитку малого бізнесу, є: - відсутність чітко сформульованої в системі правових актів державної політики у сфері підтримки малого підприємництва; - збільшення адміністративних бар’єрів (реєстрація, ліцензування, сертифікація, системи контролю і дозвільної практики, регулювання орендних відносин тощо); - відсутність реальних та дієвих механізмів фінансово-кредитної підтримки; - надмірний податковий тиск і обтяжлива система звітності; - невпевненість підприємців у стабільності умов ведення бізнесу; - надмірне втручання органів державної влади в діяльність суб’єктів господарювання [2].

Підсумовуючи все вищенаведене, можна сказати, що необхідність розвитку малого підприємництва в широкому масштабі в ринковій економіці зумовлюється низкою обставин:

1. Малі підприємства мають об’єктивні переваги, які за певних передумов і сприятливих умов, що формують середовище їхнього функціонування, дадуть їм змогу стати повноправними учасниками господарського життя в країні, найважливішим чинником підвищення ефективності економіки, виходу її з кризи. Практика підтверджує цей висновок: мале підприємництво – елемент економіки, що зростає.

2. Малий бізнес є структурним елементом, яке створює конкурентне середовище, умовою створення необхідної для ринку атмосфери конкуренції. Різноманіття форм підприємств, що швидко виникають і зникають, дає змогу миттєво реагувати на будь-які зміни ринкової кон’юнктури.

Список використаних джерел:

1. Белебеха І.О. Управління розвитком сільських територій на регіональному рівні / І.О. Белебеха, В.В. Бакум // Економіка АПК. - 2006. - № 11. - С. 118
2. Біловодська О.А. Інноваційна політика держави в контексті світового досвіду / О.А. Біловодська // Вісник СНАУ. Серія «Економіка та менеджмент». – 2002. - № 3-4. – С. 28
3. Володін С.А. Наукові основи інноваційного провайдингу на прикладі наукоємної сфери АПК / С.А. Володін. - К. : Дія, 2016. – 112 с. 4. Гаман М.В. Державне управління інноваціями: Україна та зарубіжний досвід./ Микола Васильович Гаман. – К. : Вікторія, 2016. – 311с.
5. Гриник І.В. Підвищення ефективності діяльності центрів наукового забезпечення АПВ / І.В. Гриник // Вісник аграрної науки. – 2006. - № 12. – С. 106-109.
6. Дацій О.І. Розвиток інноваційної діяльності в агропромисловому виробництві України/ Олександр Іванович Дацій. – К. : ННЦ "Інститут аграрної економіки", 2014. – 428с.